

Ἀλλὰ καὶ τοιαῦτα ὄντα τὰ κατὰ τὸ Στάδιον, μάρμαρα κοινὰ καὶ ἀλλάξευτα, πέ-
τραι μόλις εἰς τετραγώνους πλάκας δια-
μορφωθείσαι, ἀνακαλοῦσιν εἰς τὴν μνήμην
ἡμῶν τὸ Στάδιον τοῦ Ἡρώδου καινουργές
ἔτι καὶ πολυθόρυβον ὑπὸ τοῦ λαοῦ, καὶ ὁ-
ταν ἐκεῖ πορευώμεθα ἡ φαντασία ἀνακαινί-
ζει καὶ συμπληροῖ τὰ τμήματα τῶν μαρ-
μάρων, καὶ φερόμεθα τότε θεαταὶ ἀγῶνος
εὐγενοῦς καὶ Ἑλληνικοῦ, ὅπου ἄθλον ἦν εἰς
ἀμφορεύς ἐλαίου καὶ δόξα ἐν ὄνομα χارασ-
σόμενον ἐπὶ στήλης λιθίνης.

Τοιοῦτον τὸ πνεῦμα τῶν παλαιῶν Ἑλ-
λῆνων, οἵτινες παρήγαγον ἔργα, ὧν ἡ μνήμη
θέλει ἐπιζήσει αἰωνία, ἀγῆρως ἄς εἴπω
μᾶλλον, διότι τὸ γῆρας εἶπερ τι καὶ ἄλλο
ἐκεῖνοι ἐφοβοῦντο καὶ διὰ τοῦτο ἐφχντά-
ζοντο εἰς τέτιγα μεταμορφωθέντα τὸν γέ-
ροντα Τιθωνόν. Ἀνέγνων ἐσχάτως ἐν τῇ
Revue des deux Mondes περὶ Σουηδικῆς
τινος παραδόσεως, ἣν συγχωρήσατέ μοι νὰ
παραθέσω ἐνταῦθα, τελευταίων τὸν περὶ Πα-
ναθηναϊκοῦ Σταδίου λόγον. Ὁ ἅγιος Λαυ-
ρέντιος προσερχόμενος ἐκ Σαξωνίας συναντᾷ
γίγαντά τινα ἐγγὺς τοῦ Lund «Θά σοι
κτίσω ἐκκλησίαν, τῷ λέγει ὁ γίγας, ὑπὸ
τὸν ὅρον νὰ μοι δώσης ὅταν τελείωσω τοὺς
δύο ὀφθαλμούς σου, ἐκτὸς ἂν μαντεύσης τὸ
ὄνομά μου». Ὁ ἅγιος ἀποδέχεται τὴν πρό-
τασιν, ὁ γίγας ἐπιδίδεται εἰς τὸ ἔργον καὶ
μετὰ τινὰς ἡμέρας εἶχεν ἤδη κτίσει εὐθέ-
μελον ἐκκλησίαν. Ὁ ἅγιος ἤρχισεν ἤδη νὰ
ἀνησυχῇ περὶ τῶν ὀμμάτων, ὅτε αἰφνης ἀ-
κούει φωνὴν κραυγάζουσαν «Κοιμοῦ ἡσύ-
χιος, θύγατερ, θὰ λάβῃς τοὺς ὀφθαλμούς
τοῦ ἀγίου, οὗς ὁ πατήρ σου Φίνν σοι ὑπε-
σχέθη». Ὁ ἅγιος τρέχει πρὸς τὸν ναόν καὶ
ἀνακράζει «Καλεῖσαι Φίνν». Βλέπων ὁ γί-
γας ὅτι ἡττήθη καταβαίνει μετὰ μανίας
ὑπὸ τὸν θόλον τῆς ἐκκλησίας θέλων νὰ ἀνα-
τινάξῃ αὐτήν. Ἀλλ' ἴδε· αἰφνης μετεμορ-
φώθη εἰς πέτρινον στυλοβάτην. Ὁμοίαν
μαγικὴν δύναμιν, ἀνακαλοῦσαν τὴν Σουη-
δικὴν ταύτην παράδοσιν, ἔχει καὶ τὸ πνεῦ-
μα τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων, τοιαύτην ὥστε
καὶ ὁ ψυχρότερος τῶν ἔργων αὐτοῦ παρατη-
ρητῆς καὶ ὁ θερμότερος πολέμιος νικᾷται
ὑπὸ τοῦ κάλλους, καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ
μεγαλείου, ἀλλ' ἀναβλέπων καὶ θεωρῶν

τὸν νικητὴν δὲν αἰσχύνεται οὐδὲ μεμψιμοι-
ρεῖ διὰ τὴν ἡτταν.

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΑΔ. Ι. ΟΛΥΜΠΙΟΣ.

ΣΠ. Π. ΔΑΜΠΡΟΣ Εἰσηγητής.

ΕΝ ΘΥΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΣ.

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΥΡΙΕΡΟΥ.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ζ'.

«Ερως ἐν γάμῳ.

Εὐτυχὴς πρὸς Ῥαιϋμόνδον.

«Οἶμοι! φίλτατε, ὑπέστην καὶ γὰρ τὴν
κοινὴν τύχην» — ἡπατήθη.

«Τῇ ἐπιούσῃ τοῦ γάμου, ἡ σύζυγος διέ-
ψευσε τὴν μελλόνυμφον.

«Αἱ λευκαὶ χειρίδες ὑπὸ τὰς ὁποίας ἤλ-
πιζον νὰ εὕρω γαμφόνυχας, ἔκρυπτον χει-
ρας, αἵτινες ἤθελον καταισχύνει τὴν ἑλλη-
νικὴν ἀγαματοποιίαν.

«Ὁδηγῶν τὴν σύζυγόν μου εἰς τὸ θυσια-
στήριον, ἔχαιρον ἐνδομύχως παρατηρῶν ἀ-
παυγάζοντας διὰ μέσου τοῦ κρηδέμνου αὐ-
τῆς τοὺς ὀφθαλμούς της, λαμπρυνομένους
ὑπὸ διαπύρου τινος ἀκτίνος, ἥτις ἐμελλε
νὰ ἀνάψῃ τὴν συζυγικὴν μου κόλασιν.

«Πικρὰ πλάνη!

«Μόλις ἀπεμάκρυνα τὸ κρηδέμνον ἐ-
κεῖνο, ἀντὶ τοῦ δαίμονος, ὃν προσεδόκων,
εὐρέθην ἀπέναντι ἀγγέλου, καὶ ἀκουσίως
μου ἠναγκάσθην νὰ ταπεινώσω τοὺς ὀ-
φθαλμούς, ἀπέναντι τῆς λάμψεως τῆς χρυ-
σῆς αἵγλης, ἥτις περιέβαλλε τὸ μέτωπόν
της.

«Τὸ εὐεργετικὸν πνεῦμα, ὅπερ αἰείποτε
κατεπτεύει τὰ βήματά μου, με ἠκολούθησε
καὶ ἐνταῦθα· καὶ πρώτην ἤδη φοράν διέ-
ψευσε τὰς ἐλπίδας μου.

«Ὅχι· ἀδύνατον νὰ ἔχη ἄλλως — ὄχι, δὲν ἐνυμφεύθην τὴν δεσποινίδα δὲ Μαρὲν. Ἡ σύζυγός μου μετεβλήθη κατὰ τὴν τελευτὴν τοῦ γάμου. Βεβαίως, μεταμόρφωσις τις ἔσχε χώραν. Ὅθεν, περὶ οὐδενὸς πλέον θὰ ἀμφιβάλλω. Πιστεύω εἰς τὴν μυθολογίαν, εἰς τοὺς Ἀραβικοὺς μύθους, καὶ ἐν γένει, εἰς πᾶ τὸ ἀπίστευτον.

«Τὸ ψευδές — εἶναι τὸ ἀληθές.

«Ἡ Οὐρανία εἶναι πράγματι Οὐρανία. Μοὶ ἔφερεν ὡς προῖκα κάλλος, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου οἱ ζωγράφοι — ὅλοι ἤθελον συντρίψει τοὺς χρωστήρας των καὶ ἅπαντες οἱ ποιηταὶ ἤθελον λησμονήσαι τὸ ἰνδαλμα αὐτῶν. Εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ δακτυλίου μου, μοὶ ἔθεσεν ἐν τῇ χειρὶ κλεῖδα διὰ τῆς ὁποίας ἠνέωξα νέαν εὐδαιμονίαν, ἀγνωστον μέχρι τοῦδε εἰς ἐμέ — εἰς ἐμέ, ὅστις τοσαύτας ἐγνώρισα, καὶ τόσον τὰς ἐγνώρισα!

«Ἐπέπρωτό μοι νὰ καταστῶ ὁ Χριστὸς φορὸς Κολόμβος τῆς νέας ταύτης Ἀμερικῆς, τῆς ὁποίας τοσοῦτοι πρὸ ἐμοῦ μάτην ὠνεύθησαν τὴν κατάκτησιν.

«Συνελόντι δ' εἰπεῖν, φίλτατέ μοι, ἡ Ἐδὲμ, ἣν ἄρτι ἀνεκάλυψα, καὶ ἐφ' ἧς οὐδεὶς πρὸ ἐμοῦ ἐπάτησε, ἡ μυθώδης καὶ παράδοξος αὕτη χίμαιρα, ἣτις δι' ἐμέ κατέστη ἀλήθεια . . . καλεῖται.

«*Ἐρως ἐν γάμῳ.*

«Εἰς τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις, σὲ βλέπω, ἢ μᾶλλον σὲ ἀκούω ἐντεῦθεν ἀναπέμποντα ἐπιφωνήσεις ἱκανὰς νὰ πληρώσωσι τρεῖς ὅλας τραγωδίας.

«*Ἐρως ἐν γάμῳ!* Ὑψιστε Θεέ! καὶ εἶναι δυνατόν νὰ τολμήσῃ τις νὰ συζεύξῃ δύο παρομοίας ἀντιθέσεις . . . τὸ πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ — τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν — τὴν γαλῆν καὶ τὸν κύνα — τὸν ἔρωτα καὶ τὸν γάμον, τέλος πάντων!

«Τί τὸ θέλεις; Οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα. — Εἶμαι νυμφευμένος ἐν τάξει. Τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία πιστοποιοῦσι τοῦτο. Ὅσον δὲ δι' ἐρωτόληπτος . . . ἐκ τῆς ἐπιστολῆς μου δύνασαι νὰ συμπεράνῃς ὅτι εἶμαι ὅσον οὐδέποτε ὑπῆρξα· ἢ μᾶλλον, πρῶτην φορὰν κατέστην τειοῦτος. — Οἱ προηγούμενοι ἔρωτές μου δὲν ἦσαν ἢ στοιχειώδη μαθήματα.

Τότε ἐδιδασκόμεν νὰ ἀγαπῶ· σήμερον, τὸ γνωρίζω.

«Ἡ Οὐρανία μοὶ τὸ ἐδίδαξε.

«Ναί, φίλτατε, ἐρῶμαι τῆς συζύγου μου· καὶ μόνον ὅτι τοῦτο δύναται νὰ μὲ καταστήσῃ γελοῖον, θὰ κηρύξω ὑψηλοφώνως τὸ πάθος μου. Θὰ περιφρονήσω τὰ σκώμματα τῶν ἀνθρώπων. Βεβαίως, τὴν φορὰν ταύτην, οὐδεὶς θὰ τολμήσῃ νὰ μοὶ ἀποδώσῃ δίκαιον.

«Ἀλλὰ, τί μὲ μέλλει; — ἀγαπῶ.

«*Ἀγαπῶ!* — Πολλάκις ἡ διάνοιά μου ἐβασάνισε τὴν λέξιν ταύτην, καὶ οὐδέποτε ἠδυνήθην νὰ κατανοήσω τὴν οὐσιώδη καὶ βαθεῖαν αὐτῆς ἔννοιαν. Δι' ἐμέ, ὁ ἔρως ἦτο ποίημα εἰς γλῶσσαν ξένην, ὃ εἰς μεταφράσεις μόνον ἀνεγίνωσκον.

«Σήμερον, τὸ ἀναγινώσκω εἰς τὸ πρῶτό τυπον.

«Πάσον παράδοξος ἡ εἰμαρμένη μου! νὰ εὕρω τὸν ἔρωτα εἰς τὸν γάμον, — εἰς τὸν γάμον, ὅστις εἶναι πρὸς τὸν ἔρωτα ὅ,τι ἡ πνευματικὴ ἀντλία εἰς τὸ πτηνόν — ἐν πνικτήριον.

«Σὺ, ὁ σκεπτικός, θὰ μοὶ εἴπῃς ἴσως ὅτι εὐρίσκομαι εἰσέτι ὑπὸ τὴν ἐπὶ ῥόϊαν τῆς σελήνης τοῦ μέλιτος, καὶ ὅτι ἐκλαμβάνω τοὺς σπινθῆρας ἀντὶ ἀστέρων. — Δὲν ἔχω τί νὰ σοὶ ἀπαντήσω, ἀφοῦ δὲν γνωρίζεις τὴν Οὐρανίαν!

«Γνωρίζεις ἐπὶ τίνι σκοπῇ ἐνυμφεύθην, καὶ ἐνθυμεῖσαι προσέτι διατί ἐξέλεξα τὴν δεσποινίδα δὲ Μαρὲν. — Ἀλλὰ σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἡ σύζυγός μου μετεβλήθη κατὰ τὸν γάμον.

«Ἡ Οὐρανία, ἐνὶ λόγῳ, εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ ἰνδάλματός μου.

«Ἐνυμφεύθην τὸ ὄνειρόν μου.

«Καὶ ὅμως, ἐὰν ὑπῆρξε ποτὲ χίμαιρα ποιητοῦ ἢ ἐραστοῦ ἀδύνατος νὰ πραγματοποιηθῇ, ὑπῆρξε βεβαίως ἡ ἐμή.

«Ἐἶπον, ἡμέραν τινα, εἰς τὴν καταδιώκουσάν με εὐδαιμονίαν. — εἰς οὗ, ἀόρατος δύναμις ἣτις μὲ κρατεῖ ὑπὸ τὴν αἰγίδα σου· σὺ, ἣτις τὰ πάντα δύνασαι δι' ἐμέ, δὲν θὰ δυνήθῃς νὰ μοὶ εὕρῃς μεταξὺ τῶν δύο πόλων ἀνθρώπινον πλάσμα, ζῶν ὁμοίωμα τοῦ ἰνδάλματός μου. — Ὅχι, δὲν θὰ δυνήθῃς. — Σὲ προκαλῶ.

« Ἀλλ' ἡ εὐδαιμονία, ὡς ἀπάντησιν εἰς τὴν πρόκλησίν μου, μοι ἔφερε τὴν Οὐρανίαν· ἤν, βεβαίως, ἐπὶ τούτῳ θὰ ἐπλάσῃ. Καὶ εἰς αὐτὴν ἐστὶ τὴν περίπτωσιν, τὸ ἀδύνατον κατέστη εἰς ἐμὲ δυνατόν.

« Ὅθεν, ἔκτοτε, πολιορκοῦσι τὸν νοῦν μου τολμηραὶ ιδέαι. Ἐρωτῶ ἐνίοτε ἐμαυτὸν, μὴ εἶμαι θεός τις ἀνώνυμος εἰς ὃν τὰ πάντα ὑπεύχονται, μὴδ' αὐτῶν τῶν στοιχείων ἐξαιρουμένων. Ὅπως δὲ δοκιμάσω τὴν δύναμίν μου, σκέπτομαι πολλάκις νὰ ζητήσω παρὰ τοῦ οὐρανοῦ ἀστέρινον στέμμα διὰ τὴν Οὐρανίαν.

« Δὲν ἀμφιβάλλω δὲ, ὅτι τὴν ἐπιούσαν ἡ σύζυγός μου θὰ εὑρίσκειν ἐν τῇ ἀδαμαντοθήκῃ αὐτῆς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ὠρίωνος.

· · · · ·
· · · · ·
· · · · ·

« Κατοικῶ ἤδη ὑπὸ τὸν ωραιότερον τῆς ὑψηλοῦ οὐρανόν. Ἐν χώρᾳ, ἥτις εἶναι τὸ προπύλαιον τῆς Ἰταλίας. Πέριξ ἐμοῦ, τὰ πάντα εἰσὶ μελωδία καὶ λαμπρότης· διότι μετὰ τοῦ ἔρωτος, φέρω, ὡς λέγει ὁ ποιητής:

Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου φῶς,
εἰς τὰ ὦτα μουσικὴν.

« Μετὰ τινος μῆνας ἐπιστρέφω εἰς Παρισίους μετὰ τῆς Οὐρανίας, τῆς ὅχι περιέργου Εὐας τοῦ ωραίου μου παραδείσου—ἐν ᾧ ὄφεις δὲν ὑπάρχουσι.»

— Ἄν ἐγὼ εὑρισκόμεν ἐκεῖ; » — εἶπεν ὁ Ῥαιῦμόνδος, περάνας τὴν ἀνάγνωσιν τῶν παραδόξων τοῦ φίλου του ἀποπλανήσεων.

Π'.

Πάντοτε εὐδαιμων!

Ὁ Εὐτυχὴς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποφύγῃ τὸ πεπρωμένον αὐτοῦ· νὰ ᾔηται δηλ. αἰείποτε ὁ εὐδαιμονέστερος τῶν ἀνθρώπων. Τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου του, ἀντὶ νὰ ἐπιφέρῃ, ὡς ἤλπισε, ὀριστικὴν ῥῆξιν μετὰ αὐτοῦ καὶ τῆς εὐδαιμονίας, ὑπῆρξε, τούναντίον, νέα σύμβασις ἢ οὗτος ἔκλεισε μετ' αὐτῆς.

Προσέτι δὲ, ὡς ἀνωτέρω εἶδομεν, ὁ Εὐτυχὴς ἠρᾶτο τῆς συζύγου του, καὶ ἔδωκε πραγματοποιουμένην δι' αὐτὸν τὴν ἰδανικότητα τοῦ ἐν τῷ γάμῳ ἔρωτος. Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, μετρίως ἐσκέπτετο περὶ τοῦ πάθους του, καὶ μόλον ὅτι ἀπὸ ἡμέρας

εἰς ἡμέραν τὸ αἶσθημά του σοβαρώτερον ἐλάμβανε χαρακτῆρα, ὁ Εὐτυχὴς διανοεῖτο καθ' ἑαυτὸν ὅτι δὲν ἤθελε διαρκέσει τοῦτο ἐπὶ πολὺ, καὶ ὅτι ὁ ἔρως του ἤθελεν ἐκλείψει ἅμα καὶ ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος ἤθελεν ἀφανισθῇ ἐκ τοῦ συζυγικοῦ ὁρίζοντος, ὅπερ, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς του, ἤθελε συμβῇ ἐντὸς μηνός—ἢ δύο, τὸ πολὺ.

Ἡ προθεσμία αὕτη παρήλθε, καὶ ὁ Εὐτυχὴς περιέμενεν εἰσέτι τὴν ἐκλείψιν τοῦ ἀστρου οὗ τὴν ἐπὶ ῥοίαν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποφύγῃ. Κατὰ τινὰ δὲ ἡμέραν, αὐτὸς οὗτος πρῶτος ἠρώτησε τὴν Οὐρανίαν ἂν ἐπεθύμει νὰ ἀφήσῃ τὸ σκοτεινὸν οἶκημά των ὅπως ἀναπνεύσῃ τὸν καθαρὸν τοῦ Βωκλύζ ἀέρα.

Τέλος, ἀνεχώρησαν.

Ὁ Εὐτυχὴς ἐνόμισεν ἑαυτὸν ἀπηλλαγμένον ἅμα ἀπώλεσε τῆς ὁράσεώς του τὰ εἰρεῖπια τοῦ πύργου του. Ἐφαντάσθη ὅτι ὁ ἔρως του θὰ ἔμεινε μετὰ αὐτῶν.

« Ὅταν φθάσωμεν εἰς Βωκλύζ, ἐσκέπτετο, ἡ σύζυγός μου δὲν θὰ ᾔηται πλέον ἢ ἀπλῶς σύζυγός μου, καὶ τὴν φορὰν ταύτην δὲν θὰ ἀφελῶ νὰ περιπλεχθῶ πάλιν εἰς ἔρωτας ὡς ἐπὶ ἑξὶ μῆνας ἔπραξα. Εἶναι ἀληθές ὅτι τότε μοι ἦτο δύσκολον νὰ ἀντιστῶ. Τὸ προοίμιον τοῦ γάμου ἔχει θέλγητρα. Χλωρὸς καὶ λευκὸς στέφανος πορτοκαλλέας ἐπὶ ἀνθηροῦ καὶ λευκοῦ μετώπου, βεβαίως σαγηνεύει. — Πρόσθετε τὴν ἐρημίαν, τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, τὰ γόητρα τῆς νυκτός:

Μὰ τὴν ζωὴν μου, ἐπιθύριζεν ὁ Εὐτυχὴς, καὶ οἷος δῆποτε ἄλλος εἰς τὴν θέσιν μου εὐρεθείς, ἤθελε παρασυρθῇ ὑπὸ τοῦ ρεύματος τούτου. Ἀλλ' ἐκεῖ κάτω, θὰ μεταβάλλωμεν ζωὴν: Θὰ ἔχω ἄλλους περισπασμούς.—ἐρημικοὶ περίπατοι θὰ ᾤσι πλέον ἀδύνατοι—Θὰ ἴδω τὰς ἐλλείψεις τῆς Οὐρανίας κλπ. ἀέπι τέλους. . . . ἐξηκολούθησεν ὁ Εὐτυχὴς ἐν εἰδῇ συμπεράσματος, ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος ἀδύνατον νὰ διαρκέσῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς· καὶ ἡ ἰδική μου ἀναγκάτως θὰ ἀποχωρήσῃ ὅπου πᾶσα παλαιὰ σελήνη ἀποχωρεῖ.

Δανθασμένοι ἀποφάσεις, αἵτινες ὀφείλον νὰ καταρρεύσωσιν ὑπὸ τὸ πρῶτον τῆς συζύγου του βλέμμα.

Μόλις ἔθετο τὸν πόδα ἐπὶ τῆς προβιγ-
γιανῆς ταύτης χλοερᾶς ὁάσεως, ὁ Εὐτυχὴς
ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του πάλλουσιν σφο-
δρότερον, ἀντὶ νὰ καταπνίξῃ, ὡς ἐπίστευ-
σε, τοὺς παλμούς της. Οἱ φόβοι του ἐπη-
λήθευσαν. Ἡ ποίησις ἐκυρίευσεν τὸ πνεῦμά
του καὶ ἔφερεν αὐτὸ ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων
τοῦ ἐνθουσιασμοῦ κορυφῶν. Τῷ ἐφάνη τότε
ὅτι ἀπεμακρύνετο τοῦ πραγματικοῦ κόσμου,
καὶ ἦγετο ὑπὸ ἀκαταμαχίτου δυνάμεως
εἰς θέλγητρα καὶ ἡδονὰς ἀγνώστους τοῖς
λοιποῖς ἀνθρώποις.

Τῷ ὄντι, ὁ Εὐτυχὴς εὐρίσκετο ἤδη εἰς
τὸν παροξυσμὸν τοῦ πάθους αὐτοῦ.

Εὐρίσκετο, οὕτως εἰπεῖν, ὑπὸ τὸν ἰσημε-
ρινὸν τοῦ ἔρωτος.

Καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἔγραψεν
εἰς τὸν 'Ραιῦμόνδον τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην,
δι' ἧς τῷ ἀνήγγελλε τὴν προσεχῆ εἰς Πα-
ρίσιους ἐπιστροφὴν του. Καὶ πραγματικῶς ἐ-
πέστρεψεν εἰς Παρίσιους περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ
χειμῶνος.

Οἱ νεόνυμφοι εἴλκυσαν πρὸς ἑαυτοὺς τὰς
συμπαθείας τῆς Παρισινῆς κοινωνίας, καὶ
παντοῦ ἔτυχον ἀρίστης δεξιώσεως.

Ἡ κόμησσα δὲ Βωσάν περιστοιχήθη μετ'
οὐ πολὺ ὑπὸ ὀμίλου θαυμαστῶν· ἀλλ' αἱ
περισκεμμέναι λατρεῖαι των συνέτεινον μό-
νον εἰς τὸ νὰ κολακεύωσι τὴν ὑπερηφάνειαν
ἐνὸς συζύγου. Ὁ Εὐτυχὴς, καὶ τοι ἔθετο
εἰς ἐνεδραν ὀφθαλμούς τε καὶ ὦτα, οὐδέ-
ποτε ἡδυνήθη νὰ συλλάβῃ λέξιν ἔχουσαν
τὸν ἦχον συκοφαντίας, οὔτε μορφασμὸν εἰ-
ρωνίαν ἐμφαίνοντα.

Οἱ ἀνώτεροι τῆς διαφθορᾶς βαρῶνοι, οἱ
Βαλέριοι, Δάμιοι, Εὐλίτανδροι, ὅσοι τέλος
διέγραψαν ἐκ τοῦ λεξικοῦ αὐτῶν τὴν λέξιν
ἀδύνατον, ἦλθον ὅπως προσφέρωσι τὰς θε-
ραπείας των καὶ ῥίψωσι πρὸ τῶν ποδῶν τῆς
Οὐρανίας τὰ ἀρωματώδη αὐτῶν ἐρωτικά ἐ-
πιγράμματα. Ἀλλ' ἡ Οὐρανία κατεκεραύ-
νωσεν αὐτοὺς διὰ τοῦ κυανοῦ βλέμματός
της. Ὡστε, οἱ Δὸν Ζουάν οὗτοι, ἠνόησαν ὅτι
οὐδὲν εἶχον νὰ ἐλπίσωσι, καὶ ὑπεχώρησαν
εἰς τὰ ἴδια των.

Ὁ Εὐτυχὴς, ὅστις εἶχεν ἀκολουθήσει τὰ
διαβήματά των, τοὺς ἐθεώρησεν ἀπερχομέ-
νους, γελῶν, — καὶ ἐκλείσας τὸν ὀφθαλμὸν
του!

— Οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς αὐτοῦ ἐπεδου-
λεύετο τὴν εὐδαιμονίαν του.

Θ'.

Περιπέτεια.

Ἐσπέραν τινα, ἡ Οὐρανία, εὗρεν ἐπὶ τῆς
τραπέζης τοῦ καλλυντηρίου της τὸ ἐξῆς ἐ-
πιστόλιον.

«Κυρία,

«Ἀνάγκη μεγίστη κατ' αὐτὴν τὴν ἐσπέ-
ραν, πρὸ τῆς δεκάτης ὥρας, νὰ μοὶ χορη-
γήσῃτε ὀλίγων στιγμῶν συνέντευξιν. Ἐν
ὀνόματι τοῦ πρὸς τὸν Εὐτυχῆ ἔρωτός σας,
μὴ μοὶ ἀρνηθῇτε τοῦτο.

«Ὁ κάλλιστος τοῦ ὑμετέρου συζύγου φί-
λος, καὶ ὑμέτερος

«Ραιῦμόνδος».

«Υ. Γ. Περὶ τὴν δεκάτην, θὰ ἐλθῶ· σᾶς
ἐπαναλαμβάνω, ὅτι πρέπει ἀφεύκτως νὰ σᾶς
ἴδω. . . . Ἔστὲ μόνη».

Ἡ Οὐρανία, μεγάλως ἀνησυχούσα, ἔδρα-
μεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ συζύγου της, ὅπως
τῷ ἐπιδείξῃ τὸ παράδοξον ἐπιστόλιον ὅπερ
ἀρτίως εἶχε λάβει.

Ὁ Εὐτυχὴς εἶχεν ἐξέλθει, παραγγείλας
εἰς τὸν ὑπνρέτην του νὰ μὴ τὸν περιμένωσι.

Ὅτε ἡ κόμησσα εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ
δωμάτιόν της, τὸ ὥρολόγιον ἐδείκνυε τὴν
ἐννάτην καὶ ἡμίσειαν.

«ὦ Θεέ μου! εἶπεν ἡ Οὐρανία ὑψώσασα
τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, ποῖον ду-
στύχημα μᾶς ἐπαπειλεῖ;»

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα ἐ-
κρούσθη.

Ἡ θαλαμηπόλος ἠνέωξεν αὐτήν.

Ὁ Ραιῦμόνδος ἐνεφανίσθη.

«—Τί τρέχει λοιπόν; ἠρώτησεν αὐτὸν
ἡ Οὐρανία ἐναγωνίως· ἡ ἐπιστολή σας μὲ
κατετάρaxε».

Ὁ Ραιῦμόνδος, ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως
ἔσυρε τοῦ θυλακίου του χάρτην τινα ὃν ἐ-
νεχείρισε τῇ κομήσῃ. Μόλις τὰς πρώτας
γραμμάς ἀναγνώσασα, ἡ κόμησσα ἔμεινεν
ἐμβρόντητος.

—Εἶναι, λοιπόν, παράφρων; . . . ὁ ду-
στυχής!

—Ναί· ἀλλ' ὑπάρχει μέσον ὅπως σώ-
σωμεν αὐτὸν, ἐν μόνον μέσον· . . καὶ ἂν

διστάσητε νὰ θέσητε τοῦτο εἰς πρᾶξιν, ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς ἐσπέρας, δύνασθε νὰ πενθηφορήσητε.

— Ὅποιον μέσον . . . ὁμιλήσατε, ὁμιλήσατε. Μὴ μὲ βασανίζητε!

Ὁ 'Ραιῦμόνδος ἔσυρε τοῦ θυλακίου τοῦ δεύτερον χάρτην, καὶ παρουσιάσας αὐτὸν τῇ κομήσῃ.

— Πρέπει, κυρία, τῇ εἶπε, νὰ ἀκολουθήσητε κατὰ γράμμα τὰς ὁδηγίας ταύτας. Σὰς ἐπαναλαμβάνω, κυρία, ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ μόνον μέσον. Ἐὰν διστάσητε . . . τὴν ἐσπέραν ταύτην, τὸ πᾶν τετέλεσται.

Μόλις ῥίψασα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ χάρτου ὃν ὁ 'Ραιῦμόνδος τῇ ἐνεχείρισε, ἡ Οὐρανία κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἑδρας της, κατακεραυνωθεῖσα, οὕτως εἰπεῖν, ὑπὸ τῶν γραμμῶν ἃς ἀνέγνωσεν.

— ὦ! ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον! ἐκραύγασε. Σὰς ἱκετεύω, 'Ραιῦμόνδε, ζητήσατε ἄλλο μέσον.

— Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔμαθον τὰς ἀπαισίους τοῦ Εὐτυχοῦς ἀποφάσεις, ζητῶ, κυρία, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον μέσον ὅπερ εὔρον.

Παρατηρῶν δὲ ὅτι ἡ κόμησσα ἔμενεν ἀκίνητος, ὁ 'Ραιῦμόνδος ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτῆς καὶ

— 'Ακούσατε, Οὐρανία, τῇ εἶπε, εἶναι ἡ δεκάτη καὶ ἡμισεία ὥρᾳ· ἐὰν ἐντὸς ἡμισείας ὥρας δὲν συγκатаνεύσητε εἰς ὅ, τι ζητῶ θὰ ἦναι πολὺ ἀργά. . . Ἀποφασίσατε . . . σὰς περιμένω.

Ὁ 'Ραιῦμόνδος ἐξῆλθε, κλείσας τὴν θύραν ὀπισθεν αὐτοῦ.

Ἡ Οὐρανία ἔδραμεν εἰς μικρὸν τι γραφεῖον ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός της, καὶ, λαβοῦσα ἐσπευσμένως φύλλον χάρτου καὶ τὴν γραφίδα, ἀντέγραψε μὲ τρέμουσαν χεῖρα τὸ δεύτερον ἐπιστόλιον ὅπερ ὁ 'Ραιῦμόνδος τῇ εἶχεν ἐγχειρίσει.

'Ακολουθῶς, καλέσασα τὸν 'Ραιῦμόνδον, ὅστις εἶχεν ἀποχωρήσει εἰς τι παρακείμενον δωμάτιον, τῷ ἐνεχείρισε τὸ ἀντίγραφον.

Ὁ 'Ραιῦμόνδος ἔλαβε τοῦτο, καὶ ἀφοῦ τὸ ἐξήτασε, τὸ ἐπέστρεψε πρὸς αὐτήν, λέγων·

— Ἐλησμονήσατε νὰ θέσητε τὴν ὑπογραφὴν σας.

— Ἀνωφελές, ὑπέλαβεν ἡ Οὐρανία, γνωρίζει καλῶς τὴν γραφὴν μου.

— Ὑπογράψατε, ἐπανελάβετο ὁ 'Ραιῦμόνδος.— Πρέπει νὰ πεισθῇ ἐντελῶς.

Ἡ Κόμησσα λαβοῦσα τὸν κάλαμον ὑπέγραψε τρέμουσα.

— ὦ! εἶπεν ἀκολουθῶς εἰς τὸν 'Ραιῦμόνδον, ἀναχωρήσατε, ἀναχωρήσατε εὐθύς. Σημαίνει ἡ ἐνδεκάτη.

— ἔχω τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν, ὑπέλαβεν ὁ 'Ραιῦμόνδος. . . Ὁ Εὐτυχὴς θὰ περιμένῃ μέχρι τοῦ μεσονυκτίου.

— Ὅτ' τὸν σώσητε, δὲν ἔχει οὕτω; . . .

— Ὑμεῖς θὰ τὸν σώσητε διὰ τοῦ μέσου τούτου, εἶπεν ὁ 'Ραιῦμόνδος δεικνύων τῇ Οὐρανίᾳ τὸ ἐπιστόλιον ὃ εἶχεν ὑπογράψει. . . Ἡδὴ, ἐξηκολούθησε, περιμέναιτέ με ἐντὸς τοῦ δωματίου τούτου. Ἄλλως τε, πρέπει νὰ σὰς κλειδώσω. . . — Πιθανὸν νὰ θελήσητε νὰ μὲ ἀκολουθήσητε.

Καὶ ὁ 'Ραιῦμόνδος ἐξῆλθε, κλείσας τὴν θύραν διὰ τῆς κλειδὸς ἐπὶ τῆς κομήσεως, ἥτις ἔπεσεν ἄθυμος ἐπὶ τινος ἑδρας.

α— Ὁ τάλας! ἀνέκραξε . . . τί τῷ ἔκαμα;

.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον παρὰ τέταρτον, ἵππος τις ἀπὸ ῥυτῆρος ἐλαύνων ἀνέπεμπε θυσάνους σπινθήρων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγοῦσης ἀπὸ τοῦ πυλῶνος τοῦ Ἄδου εἰς Σατιλλίων. Ἴππεὺς τις παρώξυνεν αὐτὸν ἀδικάπως διὰ τοῦ μαστιγίου καὶ τῶν πτερυστήρων.

Ὁ ἵππεὺς οὗτος ἦτο ὁ 'Ραιῦμόνδος.

Γ'.

Εἰς τὸ φῶς τῆς Σελήνης.

Εὐρισκόμεθα εἰς εὐρύ τι δωμάτιον ἀγροτικῆς τινος οἰκίας κειμένης εἰς Σατιλλίων.

Τὸ παράθυρον εἶναι ἡνεωγμένον. Ἡ ἀηδὼν ψάλλει ἐπὶ τῶν δένδρων τοῦ κήπου φωτιζομένου ὑπὸ ὥραιας θερινῆς σελήνης.

Ἀπέναντι μεγάλης τραπέζης ὑπὸ σωροῦ χάρτου καλυπτομένης, κάθηται ἀνθρωπὸς τις γράφων εἰς τὸ ὠχρὸν φῶς λαμπτήρος. Ἡ ὀρθογραφία του ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν ὀρθογραφίαν ἐμπορικοῦ βιβλίου· τίθησι τὰς

τελείας καὶ τὰ κόμματα εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον.

Καὶ ὁμῶς πλησίον τοῦ γραφείου του φαίνεται τετράγωνον κιβώτιον περιέχον ζευγὸς πιστολίων, δερμάτινός τις θήκη περικλείουσα δύο φιαλίδας δηλητηρίου, καὶ ἐν ἐγχειρίδιον τοῦ ὁποίου ἡ ὀξεῖα λεπίς ἐβάφη εἰς τὸν θανατηφόρον ὁπὸν τοῦ Οὐπᾶ τῆς Ἰάδας (1).

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὅστις γράφει εἶναι ὁ Εὐτυχής.

Γράφει τὴν διαθήκην του, διότι προτίθεται νὰ αὐτοχειριασθῇ κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἀκριβῶς, ἂν ἐν τῷ μεταξύ δὲν τῷ ἐπέλθῃ δυστυχία τις.

Ὁ λεπτοδείκτης πέντε εἰσέτι βήματα ἔχει νὰ προχωρήσῃ ὅπως θίξῃ τὸ ὀλέθριον σημεῖον.

Ὁ Εὐτυχής θὰ περιμεῖνῃ μέχρι τῆς τελευταίας κρούσεως τῆς τελευταίας τοῦ ὥρολογίου ὥρας· μετὰ ταῦτα, — θὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ θανάτου τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τῆς ζωῆς.

Λοιπὸν, ὁ Εὐτυχής παραφρονεῖ;

Τὸν ἐξῆς παράδοξον συλλογισμόν κάρνει καθ' ἑαυτὸν . . . ὅτι, ἐπειδὴ τὰ πρῶτα τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ ἔτη ὑπῆρξαν ἐντελῶς εὐδαίμονα, τὸ μέλλον ἀντεκδικούμενον τὸ παρελθόν, ἤθελε καταστήσῃ αὐτὸν τὸν εὐδαιμονέστερον τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Ὅθεν, ὁ Εὐτυχής, ὅστις τοσάκις μάτην προὔκალεσε τὴν δυστυχίαν, παρῇται τὸν κόσμον, φανταζόμενος ὅτι αὕτη προὔχωρεῖ ἤδη κατ' αὐτοῦ. — Ἰδοὺ ὁ μῦθος τοῦ Ξυλοκόπτου καὶ τοῦ Θανάτου.

Βεβαίως, ὁ Εὐτυχής εἶναι παράφρων. Εἴκοσι μόλις λεπτὰ διαχωρίζουσι τὸν δείκτην ἀπὸ τῆς ὥρας καθ' ἣν ὁ Εὐτυχής μέλλει νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν ζωὴν του. — Προτιμᾷ τὴν δηλητηρίασιν, καὶ λαμβάνει ἐκ τῆς δερματίνης θήκης μικρὰν φιάλην περιέχουσαν κιτρινωπὸν τι ὑγρὸν.

Ἡ πρώτη τοῦ μεσονυκτίου κρούσις σημαίνει.

Ὁ Εὐτυχής φέρει τὴν φιαλίδα εἰς τὰ χεῖλη του.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἐσπευσμένον κάλπασμα ἵππου ἀκούεται, θόρυβος βηματικῶν ἀντηχεῖ εἰς τὴν κλίμακα, καὶ, ἐνῷ ὁ τελευταῖος τοῦ μεσονυκτίου ἤχος σημαίνει πενθίμως ἐπὶ τοῦ μεταλλικοῦ κώδωνος, ὁ Εὐτυχής ἀκούει σφοδρῶς κρουομένην τὴν θύραν του.

— Τίς εἶ; κραυγάζει, — κρατῶν τὴν φιαλίδα πλησίον τῶν χειλέων του.

— Ἐκείνη τὴν ὁποίαν περιμένεις, ἀποκρίνεται φωνή τις· ἡ δυστυχίᾳ!

— Ἄ! ἐφώνησεν ὁ Εὐτυχής, εἰσελθε λοιπόν. Ἄλλ' ὁπισθοδρόμησεν αἴφνης ἐκπεπληγμένος, εὗρεθεις ἀπέναντι τοῦ Ραιῦμόνδου.

« — Σὺ τὸ ἠθέλησας, τῷ λέγει οὗτος. Λάβε. Καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστόλιόν τι, τὸ ὁποῖον δραμὼν ἔλαβεν ὁ Εὐτυχής.

Ἐνῷ δ' ἐκράτει αὐτὸ μεταξύ τῶν χειρῶν του, διστάζων νὰ τὸ ἀποσφραγίσῃ, ὁ Ραιῦμόνδος ἀνέκραξε πρὸς αὐτὸν ἀποτόμως.

— Φοβεῖσαι ἤδη;

Ὁ Εὐτυχής ἠτένισεν αὐτὸν ἀγερῶχος καὶ ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολήν· ἀλλὰ, εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς πρώτης γραμμῆς, ἰδρῶς θανάτου περιέβρεξε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

— ὦ! ἡ ἀθλία! ἐφώνησε, τί κακὸν τῇ ἐπραξῆς; καὶ κατέπεσεν ἄθυμος ἐπὶ τοῦ περιφράγματος τοῦ παραθύρου.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ὁ Ραιῦμόνδος ἔκρυψε τὰ ὅπλα καὶ τὸ δηλητήριον ἐντὸς τῆς σκευοθήκης ἧς ἔλαβε τὴν κλειδα.

Ὁ Εὐτυχής ἔκειτο πάντοτε ἔρμαιον ἀπελπιστικῆς ἀγωνίας.

— ὦ! πόσον ὑποφέρω! . . . Ἄ τὴν ἀθλίαν! . . . ἐνῷ τόσῳ τὴν ἡγάπων! . . . ἐκραύγαζε . . . ἐπρότιμα ἄλλον!

— Ἡ ζηλοτυπία ἐμορμύρισεν ὁ Ραιῦμόνδος.

— Καὶ τοὺς δύο θὰ τοὺς φονεύσω, ἐξηκολούθησεν ὁ Εὐτυχής.

— Τὸ μῖσος! ἐψιθύρισεν ὁ Ραιῦμόνδος.

— Καὶ ὁμῶς, ὁ Ἐδουάρδος οὗτος, ἐκαλεῖτο φίλος μου, τὸν ἐδεχόμην εἰς τὴν οἰκίαν μου . . . κατὰ πᾶσαν ὥραν . . .

Ἡ ψευδὴς φιλία! ἐψιθύρισεν ὁ Ραιῦμόνδος.

— Καὶ ἡ Οὐρανία . . . ἡ Οὐρανία, ἥτις ἐπὶ ἐν ὀλόκληρον ἔτος δὲν ἄφινε νὰ πα

(1) Ὑπὸς δένδρον τῆς Ἰάδας ἐξ οὗ ἀποστάζει δηλητηριώδης χυμός.

ρέλθη ὦρα χωρὶς νὰ μοὶ εἶπῃ τρεῖς καὶ τε-
τράκις : — σὲ ἀγαπῶ ! Μὲ ἡπάτα . . .

— Ὁ ψευδὴς ἔρως ! ἐψιθύρισεν ὁ 'Ραι-
ῦμόνδος.

— Καὶ ἐλογιζόμην εὐδαίμων . . . καὶ
κυλόγουν τὴν καλοκάγαθίαν τοῦ Θεοῦ . . .
τοῦ Θεοῦ . . . Ποῦ εἶναι λοιπὸν ὁ Θεός ;

— Ἡ ἀμφιβολία ! ἐψιθύρισεν ὁ 'Ραι-
ῦμόνδος.

— ὦ, οὐδέποτε σὺ ὑπέφερες ὅ,τι ἐγὼ
νῦν ὑποφέρω ! ἔλεγεν ὁ Εὐτυχὴς μαινόμενος.

— Ἀφρων ! τῷ ἀπεκρίθη ὁ 'Ραιῦμόνδος,
δεκάκις περιῆλθον εἰς τὰς ἀνθρωπίνους θλί-
ψεις, καὶ ὅμως ζῶ εἰσέτι . . . »

Ὀλόκληρος δὲ ἡ νύξ παρήλθεν οὕτω ἐν
ἀγωνίᾳ καὶ παραφροσύνῃ.

Τὴν πρωτὰν, ὁ 'Ραιῦμόνδος ὤθησε διὰ
τοῦ ποδὸς τὸν Εὐτυχῆ, ὅστις ἔκειτο εἰς
τινα γωνίαν, ἀναυδὸς καὶ ἡλίθιος.

— Καὶ ἡ ἐκδίκησις; ἐφώνησε πρὸς αὐτόν.

— Ἄ ! ναί ! εἶπεν ὁ Εὐτυχὴς ἀνασκιρτή-
σας ὡς τίγρις. Καὶ ἔλαβε τὰ πιστόλια, ἅ-
τινα ὁ 'Ραιῦμόνδος ἐπανέθεσεν ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης, κενώσας αὐτὰ προηγουμένως !

— Σπεύσωμεν, ὑπέλαβεν ὁ 'Ραιῦμόνδος·
ἴσως ἡ σύζυγός σου ἔφυγεν ἤδη μετὰ τοῦ
ἐραστοῦ της, τοῦ κόμητος 'Εδουάρδου δὲ
Βριλλιόν.

— Καὶ εἰς αὐτὰ τὰ πέρατα τοῦ κό-
μου θέλω τοὺς ἀνέυρει ! » ἀπήντησεν ὁ
Εὐτυχὴς σύρων μεθ' ἑαυτοῦ τὸν 'Ραιῦμόν-
δον.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐφθασαν ἀπέναντι τοῦ
μεγάρου τῆς κομῆσεως δὲ Βριλλιόν, χήρας
τοῦ ὁμωνύμου στρατηγοῦ. Στοιχὸς πενθη-
φορουσῶν ἀμαξῶν ἐφρασσε τὴν ὁδὸν, πο-
λυτελεῖς δὲ φέρετρον ἔκειτο ὑπὸ τὰ προπύ-
λαια τοῦ μεγάρου.

« Τί συμβαίνει ; ὦ ! τί σημαίνουσιν ὅλα
ταῦτα ; » ἠρώτησεν ὁ Εὐτυχὴς.

« — Φεῦ ! ἀπεκρίθη γέρων τις . . . Θὰ
εἰσθε βεβαίως φίλος του . . . Νὰ ἀποθάνῃ
εἰς εἴκοσι καὶ δύο ἔτων ἡλικίαν, ἐν ᾧ τόσῳ
λαμπρὸν μέλλον εἶχε πρὸ αὐτοῦ . . . »

— Ναί, ὑπέλαβεν ἄλλος τις, πόσον ἀ-
ξιόλογος νέος !

— 'Αλλ' εἶπατέ μοι, λοιπὸν, τίς ἀπέ-
θανεν ; » ἠρώτησεν ὁ Εὐτυχὴς.

— Ἄ ! Κύριε, δὲν γνωρίζεται ὅτι κη-

δεύουσι σήμερον τὸν κόμητα δὲ Βριλλιόν,
φονευθέντα εἰς 'Αφρικὴν ;

— Πότε ἐφονεύθη ;

— Πρὸ ἑξ ἑβδομάδων. Κατ' αἵτησιν τῆς
μητρὸς του μετεφέρθη ἐνταῦθα ὁ νεκρὸς ὅ-
πως κατατεθῇ πλησίον τῶν λοιπῶν κεκαί-
μηνων μελῶν τῆς οἰκογενείας του . . .

Ὁ Εὐτυχὴς ἠτένισε τὸν 'Ραιῦμόνδον . . .
καὶ ἀνέγνωσεν ἐκ νέου τὴν ἐπιστολὴν τῆς
συζύγου του. Ὁ Ἐδουάρδος εἶχεν ἀποθάνει
πρὸ ἑξ ἑβδομάδων καὶ ἡ Οὐρανία τῷ ἐχο-
ρήγει συνέντευξιν διὰ αὐτὴν ταύτην τὴν
ἐσπέραν.

— Τί σημαίνει τοῦτο ; — ἠρώτησεν.

— Ὑπάγωμεν πρὸς τὴν σύζυγόν σου, εἶ-
πεν ὁ 'Ραιῦμόνδος γελῶν· αὕτη θέλει σοὶ
ἐξηγήσει τὰ πάντα.

ΙΑ'.

Ἐπίλογος.

— Ἄ ! εἶπεν ἡ κόμησσα βλέπουσα εἰσερ-
χόμενον τὸν συζυγὸν της, ὅστις ἐκράτει εἰς
τὴν χεῖρα τὸ γνωστὸν ἐπιστόλιον, συγχώ-
ρησάν μοι τὸ φρικτὸν τοῦτο ψεῦδος.

— ὦ ! εἶπεν ὁ Εὐτυχὴς, τὸ ψεῦδος τοῦ-
το μὲ ἔσωσε ἀπὸ τὸν θάνατον.

— Τί σὰς ἔλεγον ; ὑπέλαβεν ὁ 'Ραιῦμόν-
δος προσβλέπων τὴν κόμησσαν.

— Ἐν τούτοις, ἐπανελάβεν ὁ Εὐτυχὴς
εἶμαι πάντοτε ὁ εὐδαιμονέστερος τῶν ἀν-
θρώπων.

— Καὶ ὅμως, ἐγνώρισες τὴν δυστυχίαν ;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Εὐτυχὴς, διότι ἡ ду-
στυχία μου ἦτο ψευδής.

— Τί πρὸς τοῦτο, ἀφοῦ ἡ θλίψις σου
ἦτο ἀληθής ;

— ὦ ! ναὶ ἀληθεστάτη καὶ ὑπέρμετρος.

— Φέρε αὐτὴν εἰς τὴν μνήμην σου, ὅσα-
κις θεωρεῖς σεαυτὸν ὑπερβαλλόντως εὐδαί-
μονα . . .

Ἐν ἑτορ μετὰ ταῦτα, ὁ Εὐτυχὴς ἦτο πα-
τὴρ ὠραίου κορασίου, ὅπερ ὠνόμασεν Εὐ-
τυχίαν.

Ἐὰν δὲ σήμερον τῷ ἀναφέρητε περὶ ду-
στυχίας, θὰ σὰς ἀπαντήσῃ, ὅτι εἶναι ἐπι-
γόνιμα τῶν φιλανθρώπων.

Ἄ ! πολὺ καλὰ . . . ἀλλ' ἡ λύσις ;

Φίλε ἀναγνώστα, ἡ λύσις εὑρίσκεται ἀκριβῶς ἐν ἀρχῇ τῆς διηγήσεως ταύτης· τοῦθ' ὅπερ, δὲν δύναται ἢ νὰ εὐαρεστήσῃ ἐκείνους, ὅσοι συνειθίζουσι νὰ ἀναγινώσκωσι τὰ μυθιστορήματα ἀρχίζοντες ἀπὸ τὸ τέλος.

Ἐνθυμεῖσθε τὴν περίφημον ἐκείνην σκηνὴν τῆς θυέλλης ἥτις ἐμπόδισε τὸν κόμητα καὶ τὴν σύζυγόν του, νὰ πορευθῶσιν εἰς τὴν ἐξοχὴν;

Ἴδου ἡ πρώτη πραγματικὴ δυστυχία τοῦ εὐτυχοῦς ζεύγους.

Ἴδου καὶ ἡ δευτέρα: Ἐσπέραν τινὰ ἐπορεύθησαν εἰς τὸ Μελόδραμα ὅπως ἀκούσωσι τὸν *Γουλιέλμον Τέλλον*. Ἀντὶ δὲ τούτου, παρεστάθη τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ πρώτη πράξις τοῦ *Ὁρκου*, ἡ δευτέρα πράξις τοῦ *Πειρασμοῦ*, καὶ ἡ τρίτη πράξις τοῦ *Μωϋσέως*.

Ἡ δὲ τρίτη αὐτῶν δυστυχία, ὑπῆρξε πολὺ σοβαρωτέρα.

Γείτων τις ἀνήγειρεν ἡμέραν τινὰ ἀπέναντι τοῦ ἐξοχικοῦ των οἴκου ὑψηλὸν τοῖχον, ὅστις ἀπέκρυπτεν αὐτοῖς τὸν ὁρίζοντα εἰς οὗ τὴν θέαν συνήθως ἐτέρποντο.

Ἐπὶ τέλους, συμβαίνει ἐνίοτε εἰς τὸν Εὐτυχῇ νὰ ἀκούῃ ἐν τῇ ὁδῷ θορυβῶδες τι ὄργανον δολοφονοῦν τὸ μέλος ὅπερ τὴν προτεραίαν εἶχεν ἀκούσει θαυμασίως ἀδόμενον εἰς τὸ Ἰταλικὸν Θέατρον.

Τότε πιστεύει εἰς τὴν δυστυχίαν, καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν οἶκόν του πεπεισμένος, ὅτι εἶναι ὁ δυσδαιμονέστερος τῶν ἀνθρώπων.

(Ἐκ τοῦ *Γαλλικοῦ*).

Δ. Β.

ΑΙ ΕΚΠΑΛΗΞΕΙΣ

ΤΟΥ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΓΡΑΦΟΥ.

Χθὲς ἐνῶ εἰσπρόχου ἐν τῷ δωματίῳ μου ὅπως ἀσχοληθῶ εἰς τὴν σύνταξιν ἀρθροῦ διὰ τὸ φύλλον μου, παρετήρησα ἐπὶ τῆς τραπέζης μου σωρὸν ἐπιστολῶν ἐσφραγισμένων. Αἱ μὲν ἦσαν λευκαί, αἱ δὲ κυαναί, ἄλλαι τετράγωνοι καὶ ἄλλαι ἐπιμήκει, ἀπασαὶ δὲ ἔφερον ἐν τάξει τὴν ἐπι-

γραφὴν, *Πρὸς τὸν Κύριον* . . . Ἐκδότην . . . κτλ. Κατελήφθην ὑπὸ ἀπορίας, καθ' ὅσον χθὲς οὐδὲν ταχυδρομεῖον περιέμενον. — Πόθεν λοιπὸν ἡ ὀγκώδης αὕτη ἀλληλογραφία; εἶπον κατ' ἐμαυτόν. Καὶ ὅπως περίεργος ἔλαβον μίαν ἐκ τῶν ἐπιστολῶν.

Πᾶσα ἀποσφραγιζομένη ἐπιστολὴ γεννᾷ παλμούς ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ δημοσιογράφου διότι ἐνίοτε περικλείει ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς τὴν παλινόρθωσιν τῆς ὑπολήψεώς τινων συνδρομητῶν. Ὅθεν καὶ δὲν σᾶς κρύπτω ὅτι ἐνδόμυχός τις ταραχὴ ἐκλόνισε τὴν ψυχὴν μου κατὰ τὴν διαῤῥξιν τῶν σημάτων τῆς πρώτης ἐκείνης ἐπιστολῆς.

Εἰ καὶ ὁ Πακτωλὸς δὲν ἐξέρρευσεν ἐκ τοῦ ῥήγματος τοῦ χάρτου, οὐχ' ἦγτον αἱ γραμμαὶ ὥς ἀνέγων ὑπῆρξαν πολύτιμοι δι' ἐμὲ θησαυροί.

Ἴδου τί περιεῖχεν ἡ ἐπιστολή:

Ἀξιότιμε κύριε

Σκοπὸς βεβαίως τοῦ ἀκεραίου δημοσιογράφου εἶναι ἡ ἀντίκρουσις τῶν ἐσφαλμένων ἰσχυρισμῶν καὶ τῶν σεσαθρωμένων προλήψεων, τὸ δὲ ἀξιότιμον φύλλον σας διεκρίθη ἀνέκαθεν ἐν τῇ εὐγενῇ ταύτῃ παλαίστρᾳ. Δι' ὃ φέρω εἰς γνῶσιν ὑμῶν γεγονός τι πρόσφατον οὗ τινος τὴν ἀκρίβειαν ἐγγυῶμαι καὶ ὅπερ πολλὴν περιάπτει τιμὴν εἰς τὸν τόσον ἀδίκως συκοφαντηθέντα αἰῶνα μας.

Ἀνεμασθήθη τοσάκις τὸ *Κεραμεὺς κεραμεὶ κοττέει*, καὶ ὁμως πρὸς δόξαν τῶν συγχρόνων, οὐδὲν τούτου ψευδέστερον. Κρίνετε ὑμεῖς οὗτοι.

Πρὸ τινων ἡμερῶν, κύριός τις ἐξεφράζετο κατὰ τοῦ ἐντίμου καθηγητοῦ Κ. Χ. Ἐτερός τις καθηγητῆς ὁ Κ*** παρὼν τυγχάνων ἀνέλαβε θερμῶς τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ συναδέλφου του. Ἀπὸ λόγων εἰς λόγους, σπουδαία ἐγεννήθη ἔρις καὶ ἡ μονομαχία κατέστη ἀναπόφευκτος. Τῶνόντι χθὲς ὁ καθηγητῆς Κ*** ἐκτυπήθη μετὰ τοῦ φιλοκατηγόρου, ὃν καὶ ἐπλήγωσεν εἰς τὸν βραχίονα. — Λέγετε ὅτι θέλετε κατ' ἐμοῦ εἶπεν ὁ γενναῖος καθηγητῆς μετὰ τὸ πέρας τῆς μονομαχίας, ἀλλ' εἰς οὐδένα ἐπιτρέπω νὰ ἐκφράζητε καθ' οἵουδήποτε συναδέλφου μου.